

Jouluevankeliumi

Oli neitsyt Maaria nimeltään

– sukua kuninkaan.

Oli Joosef, mies hyvä ylkänään
myös etäistä sukuaan.

Tuli lähteä verolle kirjautumaan.

Niin määräsi Augustus:

tuo keisari suuren Rooman maan,
jossa vallitsi vaikerrus.

Oli aikaa se Kyreniuksen

– hän Syyriaa komensi.

Oli verollepano siis ensimmäinen,
jota Augustus halusi.

Galileassa asusti Joosef, vaan

Betlehemistä sukunsa saa.

Siispä sinne käy pari nyt matkaamaan.

Mutta Maaria odottaa.

Sillä Maaria, vaikkakin neitsyt, hän
on raskaana kuitenkin.

Sillä Hengestä Jumalan elävän
on lapsi se alkuisin.

He perille saapuvat Beetlehemiin.

Siellä aikansa oleilevat.

Ja lapsi se siellä myös synnytettiin:
sanat Jumalan toteutuvat.

Mutta ahdas on pienoinen Beetlehem

Huoneet ahtahat ovat myös sen.

Siksi lapsen he laittavat seimehen,
härkään heinille Kirkkauden.

Sillä seudulla paimenet paimensivat
ympärillänsä yö tähtinen,
kun he yllättäin peljäten kohtasivat
sotapäällikön enkelien.

Mutta enkeli sanoi ”Ei pelkoa nyt,
sillä ilosta ilmoitan.

Tänään on teille messias syntynyt.

Kansa saanut on vapahtajan.

”Hänet löydätte Daavidin kaupungista.

Makaa seimessä kapaloissaan

Herra Herrojen Jumala taivahista.

Härkään pahnoilla tekijä maan.”

Sotajoukon he näkivät taivaallisen.

Julistavan nyt Jumalastaan,

”Herran kunnia taivaassa! Rauhallinen
elo maan päällä rakkahillaan!”

Kun poissa on joukko tuo ihmeellinen,
päättävät paimenet nuo.

On Beetlehemiiin heti lähteminen.
On nähtävä ihme tuo.

Ja perillä lapsen he näkevät tään,
joka seimessä uinailee.
Ja kaiken he kertovat ihmeissään,
kelle vain joka kuuntelee.

Muiden kuullessa hämmästyksin
nuori neitsyt Maariainen
painaa mieleen kuulemansa yksin
sitä hiljaa tutkaillen.

Ja paimenet palaavat kiittäen:
Jumalaa ylistäen.
Miten tarina jatkuu, kerro nyt en.
Ehkäpä tiedätkin sen.